

CAPITOLUL UNU CRĂCIUNUL CU MĂTUȘA JOANNA

— Cine își petrece *Crăciunul* la o pensiune? întrebă Ruby Pilgrim, uitându-se pe fereastră, cu dispreț.

— Oamenii cărora nu le place să gătească? răspunse Alex.

Băiatul era ocupat cu atârnarea globulețelor în enormul brad de Crăciun care stătea în salonul de la Casa Applecott. Bradul lor de acasă avea betea și oameni de zăpadă tricotați și toate decorațiunile pe care le făcuseră la grădiniță, dar acesta era foarte elegant – globuri în culori asortate și luminițe albe. În secret, nu-i prea plăcea – adora bradul lor de familie, dezordonat –, dar trebuia să recunoască că bradul mătușii Joanna chiar arăta încântător.

— Crăciunul înseamnă timp pentru *familie!* spuse Ruby. Să-ți petreci toată dimineața în pijamale mâncând bomboane! Ar trebui să-l petreci urmărind filme de Crăciun, jucând jocuri video și certându-te cu ceilalți despre cine spală vasele! Nu să pleci în vacanță!

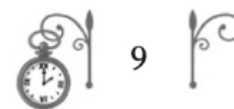

— Nu cred că toată lumea își petrece Crăciunul jucând jocuri video și mâncând bomboane, zise Alex precaut. Nu adulții, în orice caz.

Atârnă în brad un ren care părea foarte demodat, atent să nu-l spargă. *Unele dintre decorațiunile astea sunt vechi de peste o sută de ani*, îi spusese mătușa Joanna. Membrii familiei Pilgrim locuiseră în Casa Applecott de peste două sute de ani. Tatăl lui și bunicul și toți stră-străbunicii atârnaseră aceleași globuri în bradul lor de Crăciun?

Era un gând chiar plăcut.

Alex nu trebuia să-și imagineze acei oameni din alte vremuri – îi cunoscuse; pe unii dintre ei, cel puțin. Vara trecută, lui Alex și lui Ruby li se întâmplase ceva misterios și minunat. Pășiseră printr-o

oglină magică de pe coridorul mătușii Joanna și fuseseră transportați în timp. Încă nu știau de ce, dar Alex credea că fuseseră trimiși acolo ca să ajute la rezolvarea unei probleme istorice – să găsească comoara saxonilor și, de asemenea, să salveze și casa mătușii Joanna.

Sperau că formaseră o legătură cu oglinda acum; că avea să-i ajute să îndrepte vechile greșeli și să dezlege mistere străvechi. Poate că urmau să aibă parte de o nouă aventură de fiecare dată când veneau la mătușa Joanna. Problema era că *nu* veneau aici foarte des. Casa Applecott era în Suffolk, iar Alex și Ruby locuiau într-un orașel din nord-estul Angliei, la două sute de mile depărtare și o călătorie lungă cu mașina. Veneau în fiecare

vară, iar deseori și în vacanțele de Paște, dar când ai fost absorbit într-o oglindă magică și transportat în 1912 ca să rezolvi o crimă cu mize mari, e prea mult să aștepti să vină vacanța de Paște ca s-o faci din nou.

Și apoi, cu o săptămână înainte de Crăciun, mătușa Joanna căzuse pe scări și își rupsesse piciorul.

Crăciunul la Casa Applecott era cea mai aglomerată perioadă din an. Mătușa Joanna organiza o sărbătoare de trei zile pentru oaspeții de la pensiune, cu o slujbă de Crăciun în sat, o seară muzicală în salon și un chestionar pentru Ziua Cadourilor. La micul-dejun de Crăciun se servea vin spumant, iar în Ajunul Crăciunului și în ziua

de Crăciun aveau loc cine la lumina lumânărilor, pe care mătușa Joanna le prepara. Alex era de acord cu Ruby că nu părea un *Crăciun* adevărat, dar multor adulți le plăcea, și întotdeauna pensiunea era rezervată cu câteva luni înainte.

Dar acum părea că era nevoită să anuleze.

Mătușa Joanna îl sunase panicată pe tatăl copiilor. Toată mâncarea și vinul fuseseră deja comandate. Plătise un avans pentru paharele de vin și muzicieni. Toată lumea se baza pe ea. Nu putea să-și roage propriii copii s-o ajute (mătușa Joanna avea un fiu care locuia în Australia și o fiică ce avea gemeni bebeluși, și evident că niciunul dintre ei nu putea să lase totul și să organizeze Crăciunul la Casa Applecott). Dar poate că familia lui Alex ar fi putut...

— N-o să fie paturi disponibile, spusese tatăl lui Alex. Toate camerele sunt rezervate, așadar, mă tem că o să dormim în living. Mătușa Joanna crede că ar putea să supravegheze gătitul – cel puțin eu sper să poată, pentru că știți cum gătim noi, iar Stacey o să ne ajute cât de mult poate.

Stacey era o femeie din sat care o ajuta pe mătușa Joanna în perioadele aglomerate din an.

— În mare parte, trebuie să pregătim camerele... și să spălăm vasele, să tocăm legumele... și să atârnăm decorațiunile – aparent e un lucru foarte important. Și presupun că o să fie vorba și despre curățatul și așezatul meselor etc. Ea a fost foarte bună cu noi de-a lungul anilor – nu știu ce am fi făcut dacă ea n-ar fi fost de acord să aibă grijă de

voi, copii. Și... Ei bine, n-am putut să-i spun nu. Și ar trebui să fie o vacanță de lux... Am înțeles că oamenii plătesc o avere și, bineînțeles, vom putea să mâncăm din ce se pregătește și altele. Cred că ar trebui să fie distractiv, serios...

— Dar e Crăciunul! spusese Ruby. Ziua de Crăciun!

— Nu cred că voi, copii, o să ajutați prea mult în ziua de Crăciun, intervenise mama lor repede. (Alex avea impresia că nici ea nu era prea nerăbdătoare să așeze mese și să încarce mașina de spălat vase în ziua de Crăciun.) Cred că o să puteți să vă ascundeți pe undeva cu cadourile voastre dacă asta vreți.

— Nu văd unde, mormăise Ruby. Nici măcar *dormitor* nu o să avem.

Dar pe Alex chiar nu-l deranja. Doar faptul că se întorcea la Casa Applecott – locul lui preferat din lume – era suficient ca să-l facă fericit. Sosiseră ieri, chiar după prânz, și chiar și o după-amiază petrecută făcând paturi și aspirând dormitoare fusese distractivă. Îi făcuse plăcere să atârne toate decorațiunile și s-o ajute pe mătușa Joanna să facă biscuiți cu glazură pentru Crăciun. Abia aștepta să mănânce toată mâncarea asta sofisticată – și, la urma urmelor, se gândi el, tatăl lor avea dreptate. Mătușa Joanna făcea parte din *familie*.

— Abia dacă o să-i vedem pe mama și pe tata de Crăciun! spuse Ruby furioasă. O să-și petreacă toată ziua spălând vase și tocând morcovi. O să fie îngrozitor! Îmi doresc să fim *oriunde* altundeva.

Îmi doresc să putem să *plecăm* și să avem parte de un Crăciun *adevărat*. Oriunde!

Se îndepărtă de fereastră ca să se uite la Alex. Și strănută.

— Alex!

— Știu, spuse el, care văzuse, la rândul lui. Cred că s-ar putea să ți se îndeplinească dorința.

Se grăbi la perete, iar Ruby îl urmă îndeaproape. Oglinda – oglinda magică, oglinda prin care puteai să călătorești în timp, oglinda *lor* – arăta acum o femeie de vârstă mijlocie într-o rochie de modă veche – victoriană, probabil, se gândi Alex –, cu un șal tricotat și fuste mari de modă veche. Se încrunta la propria ei reflexie din oglindă, unde, prins la pălărie, avea un ac ornamental. Apoi, dintr-odată,

ceva se schimbă. Pe chipul ei se instală o expresie uimită, de parcă nu-i venea să creadă ce vede. Făcu un pas în spate, holbându-se la oglindă de parcă era o fantomă.

— Nu poate să ne vadă! strigă Ruby, după care îl apucă pe Alex de mână. Nu știam că se poate întâmpla asta.

Femeia clipi și se frecă la ochi. Trase aer în piept. Și apoi, încet, precaută, cu brațul întins, începu să se îndrepte spre oglindă.

